

یادداشت

مرتضی کریمی

سرمرربی پیشین تیم ملی تکواندو

فرسودگی محصول استراتژی غلط

سفرهای متوالی برای حضور در میادین مهم و کسب امتیاز زنگینگ، ملی پوشان تکواندو را خسته و فرسوده کرده و نوسان عملکرد آنها را افزایش داده است. نمونه بارز این شرایط ناهید کیانی است که به دلیل جایگاهش در زنگینگ، ناچار است در مسابقات گرندپری و جهانی شرکت کند تا امتیازات لازم را به دست آورد. او گاهی ۴۰ تا ۵۰ روز را در سفر می گذراند و بدون ریکاوری مناسب، راهی شیاپ چانگ بعدی می شود. طبیعی است که تداوم این روند، در کنار نتایج دور از انتظار، بر روحیه ورزشکار نیز تأثیر بگذارد.

از طرفی شرایط خاص کشور و عدم اعزام به دو مسابقه گرندپری در ابتدای سال نیز فشار مضاعفی به بازیکنان وارد کرد و آنها را به حضور در رویدادهای بعدی سوق داد. قوانین کسب سهمیه المپیک در عمل فرصت تصمیم گیری برای استراحت و انصراف از مسابقات را در برخی ملی پوشان گرفت. با وجود این فشارها، نتایج کسب شده بیش از هر چیز به انگیزه و غیرت ورزشکاران متکی بوده است. ابوالفضل زندی پس از مصدومیت در ناگویا از ادامه رقابت ها کنار رفت، اما در پاریس به مدال طلا رسید. در مقابل، عملکرد سینیا بختیاری و واگداری برخی دیدارها، نیازمند بررسی دقیق فنی است تا علت افت عملکرد او مشخص شود. در حوزه کادر فنی نیز پرسش هایی وجود دارد. هرچند به نظر می رسد فدراسیون تمایلی به تغییرات زودهنگام ندارد، هادی ساعی طی یک سال اخیر سه مربی را در تیم ملی جابه جا کرده است؛ درحالی که ثبات سرمرربی و شناخت متقابل مربی و ورزشکار، در بهبود عملکرد اهمیت زیادی دارد. البته این تغییرات به تصمیم های کمیته فنی نیز مربوط است؛ کمیته ای که با ارزیابی عملکرد مربیان، به آنها فرصت حضور در مسابقات می دهد. ساعی نیز بر حضور سه یا چهار مربی در کنار تیم ها و سرمایه گذاری برای پرورش نیروهای بیشتر تأکید دارد؛ رویکردی که اگر با برنامه ریزی مشخص همراه نباشد، ممکن است به تداوم تغییرات منجر شود. درباره حضور مهروز ساعی در رأس تیم ملی زنان نیز انتقادهایی مطرح است، اما حمایت کمیته فنی از برنامه های او برای جوان گرایی و معرفی استعدادهایی چون ساغر مرادی و سارینا احمدی، قابل توجه است. طلای مرادی در ناگویا نیز نشانه ای از ظرفیت این مسیر است؛ هرچند ارزیابی نهایی باید بر پایه نتایج مستمر باشد.

از سوی دیگر، دیگر نمی توان تکواندو را به رقابت ایران و کره جنوبی محدود کرد. ازبکستان، اردن، عربستان، تایلند و چین نیز برای کسب طلا رقابت می کنند. پیروزی ملی پوشان ایران مقابل کره ای ها و ناگامی برابر حریفان ازبک، نشان می دهد رقبا پیشرفت کرده اند و تداوم موفقیت ایران، به مدیریت فشار مسابقات، ثبات فنی و تحلیل دقیق نقاط ضعف نیاز دارد.

ساغر مرادی، ملی پوش تیم ملی تکواندوی زنان در گفت وگو با «ایران»:

می خواهم اولین طلای المپیک را بگیرم

گروه ورزشی/ طلسم دهه ها انتظار تکواندوی زنان ایران سرانجام در ناگویا شکسته شد. ساغر مرادی، دختر ۱۸ ساله تبریزی، در فینالی دراماتیک و پراسترس برابر حریف ازبکستانی، اولین طلای تاریخ تکواندوی زنان ایران در بازی های آسیایی را به نام خود ثبت کرد. این مدال انتظارات از او را افزایش داده است. قهرمان کشورمان در گفت وگو با «ایران» از هدف بزرگ خود برای المپیک آینده می گوید: «به گرفتن اولین طلای زنان ایران در المپیک فکر می کنم. هرچند تا المپیک هزار اتفاق می افتد، امیدوارم این افتخار قسمت من باشد.

می دانم همه دخترها به این موضوع فکر می کنند. اگر کسی به این هدف نرسد، تمام تلاش مرا می کنم تا خودم اولین نفر باشم.»

ملی پوش تکواندو در ادامه از مسیر دشوار رسیدن به قهرمانی ناگویا صحبت می کند: «از ابتدای امسال، حتی در زمان جنگ تحصیلی، در اردو بودیم. ابتدا حدود ۴۵ روز در کمپ ترکیه حضور داشتیم و از آنجا به پاکستان رفتیم. سپس مسابقات چین را پشت سر گذاشتیم و بلافاصله اردو بعدی را آغاز کردیم تا راهی ناگویا شویم. در کمتر از یک ماه در دو تورنمنت سنگین و مهم، شامل

مسابقات جهانی و بازی های آسیایی، شرکت کردیم. به لطف خدا در ناگویا حریفانی از قرقیزستان، چین تایپه و ازبکستان را شکست دادم و توانستم ناگامی قبلی را جبران کنم. این مدال شایسته بانوان سرزمینم است.»

ساغرمرادی پیش از حضور در ناگویا، در مسابقات قهرمانی آسیا از کسب مدال بازمانده بود؛ ناگامی ای که حتی او را به فکر خداحافظی انداخت: «در مسابقات قهرمانی آسیا فشار زیادی روی من بود و حتی قصد داشتم تکواندو را برای همیشه کنار بگذارم. مصدومیت های شدیدی هم داشتم، اما خدا را شکر از آن دوران سخت

«ایران» **عملکرد تیم ملی تکواندو در بازی های آسیایی ناگویا را بررسی می کند**

نوسان در شیاپ چانگ

سینا حسینی/ تکواندو سال ها یکی از رشته های افتخارآفرین ورزش ایران در میدان های بین المللی بوده است؛ رشته ای که در ادوار مختلف بازی های المپیک و رقابت های جهانی و آسیایی، سهم قابل توجهی در مدال آوری کاروان ایران داشته و به واسطه برخورداری از استعدادهای ارزشمند، همواره از ظرفیت بالایی برای تکرار موفقیت ها برخوردار بوده است. همین سابقه درخشان، انتظارات را از تکواندو را افزایش داده و طبیعی است که نتایج این رشته بیش از بسیاری از رشته های دیگر زیر ذره بین کارشناسان و اهالی ورزش قرار بگیرد. عملکرد اخیر ملی پوشان ایران در بازی های آسیایی ناگویا و رقابت های گرندپری پاریس، ضرورت بررسی دقیق تر روند فنی و مدیریتی تکواندو را برجسته کرده است.

تکواندوی ایران در بازی های آسیایی ناگویا با کسب دو مدال طلا، یک نقره و یک برنز به کار خود پایان داد.

بیژن مقالو، سرمرربی پیشین تیم ملی تکواندو در گفت وگو با «ایران»:

آینده بدون استعداد های جدید، در معرض خطر است

بیژن مقالو، سرمرربی پیشین تیم ملی تکواندو

پریسا غفاری/ کسب مدال طلا توسط ساغر مرادی و آراین سلیمی، نقره حاج موسایی و برنزا احمدی در ناگویا، توانمندی تکواندوی ایران را نشان داد؛ اما حذف چهار تکواندوکار ضرورت بازنگری در مسیر این رشته المپیک را یادآوری می کند. بیژن مقالو، سرمرربی پیشین تیم ملی تکواندو، معتقد است تکیه بر ستاره های فعلی و غفلت از پرورش استعداد های جدید، آینده این رشته را با چالش روبه رو می کند. او در گفت وگو با «ایران» از ضعف پشتوانه سازی، کاهش انگیزه ورزشکاران و ایرادهای روند انتخابی ها می گوید.

مقالو با اشاره به نتایج تکواندو در بازی های آسیایی، رقابت های گرندپری و مسابقات قهرمانی آسیا، که با افت عملکرد برخی دیگر همراه بوده است، می گوید: «وقتی به فهرست مدال آوران تیم در سال های ۲۰۲۲ و ۲۰۲۳ نگاهی می کنیم، نامی به این جمع اضافه نشده و پشتوانه ای برای آنها نساخته ایم؛ پس چه انتظاری می توان داشت؟ مربیان هم ستاره ها همراه بوده است، می گوید: «وقتی به فهرست مدال آوران تیم در سال های ۲۰۲۲ و ۲۰۲۳ نگاهی می کنیم، باید واقع بینانه نگاه کنیم و بپذیریم

بررسی آماری عملکرد تکواندوی ایران در سه دوره بازی های آسیایی ← عقبگرد در قاره کهن

عملکرد تیم ملی تکواندوی ایران در بازی های آسیایی ناگویا ۲۰۲۶، در مقایسه با دو دوره پیشین این رقابت ها در جاکارتا و هانگژو، از کاهش قابل توجه تعداد مدال ها حکایت دارد؛ موضوعی که ضرورت بررسی دقیق عملکرد فنی، کیفیت آماده سازی ورزشکاران و برنامه ریزی مدیریتی این رشته را بیش از گذشته برجسته می کند.

تیم ملی تکواندوی ایران در بازی های آسیایی جاکارتا ۲۰۱۸ موفق به کسب ۶ مدال شامل ۲ طلا، ۳ نقره و یک برنز شد. این روند در بازی های آسیایی هانگژو که در سال ۲۰۲۳ برگزار شد، از نظر تعداد مدال بهبود یافت و نمایندگان ایران با کسب ۸ مدال شامل ۳ نقره و ۵ برنز به کار خود پایان دادند.

این کارنامه در کنار موفقیت چهار ورزشکار، با حذف چهار تکواندوکار دیگر، از جمله ناهید کیانی، ابوالفضل زندی، سینا بختیاری و سارینا کریمی، همراه بود؛ نفراتی که انتظار می رفت بتوانند سهم بیشتری در مدال آوری داشته باشند. در ادامه، گرندپری پاریس با کسب مدال طلا توسط ابوالفضل زندی و آراین سلیمی، نشانه هایی از توان رقابتی تکواندوکاران ایران را به نمایش گذاشت، اما حذف ناهید کیانی، مهران برخورداری، محمدحسین یزدانی و امیرسینا بختیاری نیز بار دیگر پرسش هایی درباره ثبات عملکرد ملی پوشان مطرح کرد.

این نتایج تصویری دوگانه از وضعیت تکواندوی ایران ارائه می دهد: از یک سو، مدال آوری در رقابت های مهم و از سوی دیگر، ناگامی چهره هایی که از آنها انتظار حضور در مراحل پایانی می رود. بنابراین، نمی توان صرفاً با تکیه بر تعداد مدال ها از عملکرد تیم رضایت کامل داشت یا با استناد به چند حذف، از افول قطعی این

رشته سخن گفت. آنچه اهمیت دارد، بررسی روند کلی نتایج، میزان تحقق انتظارات و شناسایی عواملی است که باعث شده عملکرد برخی ملی پوشان با نوسان همراه باشد.

در بخش مردان، تغییراتی پی درپی در کادر فنی و نبود ثبات کافی در تصمیم گیری ها از موضوعات قابل تأمل است. تغییر مربی به خودی خود اقدامی طبیعی و مرسوم است و اغلب برای اصلاح مسیر ضرورت دارد، اما چنین تصمیمی باید بر پایه ارزیابی روشن از عملکرد گذشته، تعیین شاخص های موفقیت و ارائه برنامه ای مشخص برای آینده اتخاذ شود. کادر فنی برای اجرای برنامه های خود به زمان، اعتماد و امکان ارزیابی نیاز دارد. تغییرات مکرر، در صورت نبود پشتوانه کارشناسی، می تواند هماهنگی تیم، اعتماد ورزشکاران و استمرار برنامه های آماده سازی را تحت تأثیر قرار دهد.

در بخش بانوان نیز فاصله میان ظرفیت ورزشکاران

و نتایج به دست آمده نیازمند بررسی جدی است. حذف ناهید کیانی در گرندپری پاریس و ناگامی او در ناگویا، به تنهایی برای قضاوت درباره عملکرد بانوان کافی نیست، اما تکرار نتایج دور از انتظار درباره ورزشکاران مطرح، ضرورت بازنگری در شیوه آماده سازی و برنامه های فنی را مطرح می کند. استعداد زمانی به موفقیت پایدار تبدیل می شود که انتخاب نفرت، تحلیل رقبا، آمادگی جسمانی و روانی و برنامه ریزی مسابقاتی در چارچوبی منسجم قرار بگیرد.

فدراسیون تکواندو باید مشخص کند که ارزیابی کادرهای فنی بر اساس چه شاخص هایی انجام می شود، برنامه آماده سازی ملی پوشان تا چه اندازه با نیازهای رقابت های بزرگ تناسب دارد و برای جلوگیری از تکرار ناگامی ها چه تدابیری در نظر گرفته شده است. استفاده از نظر کارشناسان مستقل و تحلیل جزئی نتایج

نام جدیدی شنیده اید؟ بارها در رده های پایه، نوجوانان و جوانان، قهرمان جهان شده ایم؛ اما حتی یک نفر از آنها به عضویت تیم ملی درنیامده و تنها به اردو دعوت شده اند. کادرهای فنی نیز آن قدر به این نوجوانان و جوانان انگیزه نداده اند که خود را در حد ملی پوشان ببینند.»

بیژن مقالو فاصله فنی میان نفرت اصلی و سایر مدعیان، فرصت حضور چهره های جدید را محدود کرده است. او در ادامه می گوید: «در انتخابی ها، تفاوت فنی نفرت اول و دوم تیم آن قدر زیاد است که به راحتی از کنار نام های جدید می گذرند. سرمرربی نیز تمایلی ندارد با ایجاد رقابت در اردوها و انتخابی ها، جاشی به وجود بیاورد که انگیزه قدیمی ها را افزایش دهد و به جوان ترها قوت قلب دهد.»

مقالو با اشاره به ظرفیت بالای تکواندو در کشور می گوید: «در حال حاضر تهران ۱۳۰ هزار تکواندوکار دارد؛ اما آیا از تمام ظرفیت های آن استفاده کرده ایم؟ آیا رقابت هایی برگزار کرده ایم تا نفراتی که پشت خط مانده اند، فرصت حضور و ارزیابی پیدا کنند؟ قهرمانان نوجوان ما در همان تیم قهرمان جهان باقی می ماندند و مشخص نیست سرنوشت ورزشی آنها در ادامه چه خواهد شد.»

او جابه جایی های متعدد سرمربران را نیز مورد انتقاد قرار می دهد و معتقد است این تغییرات بیشتر به شعاری برای فرصت دادن به مربیان تبدیل شده است. مقالو می گوید:

وقتی سلیقه در انتخابی ها دخالت داده می شود و شفافیت لازم وجود ندارد، نمی توان انتظار عملکرد بهتری داشت. کسب مدال طلای تاریخی ساغر مرادی قابل تقدیر است، اما نتایج بهتر با انتخاب های صحیح تر نیز دور از دسترس نبود. سرمرربی واقعی باید نقشه راه داشته باشد، نه اینکه نقشه را به او دیکته کنند

«فدراسیون در این سال ها خواسته نشان دهد به همه مربیان فرصت حضور در تیم ملی را داده است. چند مربی عوض شده اند و آیا همه آنها دستاوردی داشته اند؟ وقتی تیمی پخته، باتجربه و خوش تکنیک در اختیار یک مربی قرار می گیرد، قهرمانی دور از دسترس نیست؛ اما موفقیت به نام سرمرربی تمام می شود. هر مربی باید پس از کسب تجربه و رسیدن به پختگی، هدایت تیم ملی را برعهده بگیرد.»

سرمرربی پیشین تیم ملی تکواندو، کاهش انگیزه و نبود رقیب جدی را از عوامل افت عملکرد مدال آوران می داند و می گوید: «وقتی ورزشکار احساس می کند جایگاهش در تیم ملی تثبیت شده و رقیب واقعی در انتخابی ها ندارد، انگیزه اش را از دست می دهد. باید برای آینده تکواندو برنامه داشته باشیم، مربیان خوبی پرورش دهیم و به آنها فرصت معرفی شاگردان برتر را بدهیم. انگیزه، روحیه رقابتی و تمرکز، سه عامل مهم موفقیت در ورزش هستند و نبود آنها می تواند دوران قهرمانی ورزشکار را کوتاه کند.»

او با اشاره به عملکرد بانوان و روند انتخابی ها می گوید: «وقتی سلیقه در انتخابی ها دخالت داده می شود و شفافیت لازم وجود ندارد، نمی توان انتظار عملکرد بهتری داشت. کسب مدال طلای تاریخی ساغر مرادی قابل تقدیر است، اما نتایج بهتر با انتخاب های صحیح تر نیز دور از دسترس نبود. سرمرربی واقعی باید نقشه راه داشته باشد، نه اینکه نقشه را به او دیکته کنند.»

بررسی عملکرد ورزشکاران در اوزان مختلف، کیفیت انتخاب نفرت، میزان آمادگی فنی و جسمانی، برنامه های تدارکاتی و نحوه مواجهه با رقبای اصلی، از جمله مواردی است که می تواند به شناسایی نقاط ضعف و قوت تیم ملی کمک کند. همچنین، توجه به پشتوانه سازی و پرورش نسل جدید ورزشکاران باید بخشی جدایی ناپذیر از برنامه های فدراسیون باشد.

تکواندوی ایران همچنان از ظرفیت انسانی و فنی قابل توجهی برخوردار است، اما حفظ جایگاه این رشته در آسیا مستلزم آن است که موفقیت های فردی به عملکردی پایدار در سطح تیمی تبدیل شوند. نتیجه

فیض الله نفجم، سرمرربی تیم های پایه تکواندو در گفت وگو با «ایران»:

نوسان قهرمانان تکواندو اتفاق عجیبی نیست

ناگویا ادامه می دهد: «این تکواندوکار المپیکی می توانست عملکرد بهتری داشته باشد. او در گرندپری هم مبارزه بدی نداشت، اما مقابل نفر اول زنگینگ جهان شکست خورد. ما حتی حائزین کمر را برای این بازی ها را اختیار داشتیم، اما به دلیل اینکه چند روز کمبود سن داشت، فرصت حضور در ناگویا را از دست داد.»

نفجم نوسان عملکرد تکواندوکاران را اجتناب ناپذیر می داند و می گوید: «فدراسیون جهانی برای صعود تکواندوکاران به المپیک، پروسه ای چندساله در نظر گرفته است تا آنها با جمع آوری امتیاز در این مدت و قرار

وزن در چند مسابقه قبلی و مبارزات سنگین در کره و پاکستان، شرایط سختی داشت، اما وقتی او در گرندپری مدال طلا گرفت، نشان می دهد که در ناگویا نتوانستند از نظر روحی به خوبی مدیریت کنند.»

سرمرربی تیم های پایه تکواندو درباره طلای ساغر احمدی، اولین طلای زنان تکواندوی ایران در بازی های آسیایی نیز می گوید: «مدال طلای ساغر احمدی نفجم خوبی بود. به نظرم هرچند همه از ناهید کیانی انتظار کسب مدال طلا داشتند، اما انگار روز او نبود. اما کیانی جزو سرمایه های ورزش ما محسوب می شود و باید از او حمایت کرد.»

او درباره شکست ناهید کیانی در

گرفتن بین پنج نفر نخست زنگینگ جهانی، بتوانند سهمیه المپیک بگیرند. در این پروسه، نوسان عملکرد ورزشکاران نیز در نظر گرفته شده است. شاید سلیمی از نظر تکنیکی، شرایط اردو ها یا اولویت بندی رقابت ها، توان بدنی لازم را نداشته باشد. نمی توان انتظار داشت تکواندوکاران همیشه از نظر آمادگی جسمانی در اوج باشند. تغییر قوانین هم کار را برای آنها سخت می کند. نوسان عملکرد میان تکواندوکاران اجتناب ناپذیر است و حتی بسیاری از قهرمانان جهان نیز با چنین شرایطی روبه رو می شوند.

آنها نمی توانند همیشه در اوج آمادگی جسمانی باشند، چراکه احتمال مصدومیت وجود دارد. جوانی ورزشکاران را نیز باید یکی از دلایل نوسان عملکرد تیم دانست.»

نفجم، ثبات سرمرربی ملی را یکی از عوامل مؤثر در کسب نتایج بهتر می داند و گفت: «با اینکه تکواندوکاران ایران اندش بالایی دارند، ثبات سرمرربی نیز کمک بزرگی به تیم می کند. مربیان تیم هم مانند ورزشکاران برای مربیگری به تجربه اندوزی نیاز دارند و باید تجربه جدید مبارزه در میادین بزرگ را به دست بیاورند تا ارزش کار در ثانیه به ثانیه مبارزه را درک کنند.»